

EL LLENGUATGE

11/ VIII/ 1976

Atendre a les instruccions

Potser resultaria útil d'ampliar el nostre comentari d'ahir, en el qual ens ocupàvem de l'ús indegut, en què s'incorre sovint, del verb atendre en lloc del verb ateur-se. Com que, al capdavall, el verb atendre bé existeix i el seu ús legítim no és pas tan insòlit com això, ni de bon tros, sembla adequat d'indicar-ne els principals casos d'aplicació.

Hi ha, en primer lloc, un ús transitiu del verb atendre, és a dir, amb un complement no introduït per cap preposició. Atendre una prometença vol dir «complir-la» i atendre un consell significa «fer-ne cas». L'absència de preposició, introduint el complement —és a dir, la cosa atesa—, ha d'impedir, en aquest cas, de confondre atendre amb ateur-se.

Però també existeix un ús intransitiu del verb atendre, amb un complement introduït per la preposició a, tal com s'esdevé amb ateur-se. Aquest és el cas en què resulta més fàcil la confusió entre aquests dos verbs (ús de «atendre's» en lloc de ateur-se). A part que, tal com vam dir, la forma pronominal «atendre's» és inexistent — llevat, potser, d'algun cas molt rebuscat —, cal tenir en compte el sentit: atendre a una cosa vol dir «fer-hi atenció, estar-hi atent», sense que això comporti, necessàriament, «subjectar-s'hi», que és el significat que correspon a ateur-se. Fora possible, per tant, una oració com: Atenem (de atendre) a les instruccions però no ens hi atenim (de ateur-se). És a dir: fem atenció a les instruccions, les escoltem atentament, però no les seguim, no ens hi subjectem. —

ALBERT JANE